

Nicky Andrews
Τα Χέρια Μου

Γλαρόλυκοι

Nicky Andrews

"Τα χέρια μου"

Εικονογράφηση: Nicky Andrews

Άδεια χρήσης: Creative Commons BY-NC-SA 4.0

(Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση - Παρόμοια Διανομή)

Εκδόσεις: Γλαρόλυκοι

Ιούνιος 2021, έκδοση 1η

Η Nicky Andrews γεννήθηκε το 1996 στην Αθήνα.

Σπούδασε σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη και γράφει από μικρή.

Διατηρεί κανάλι στο YouTube, γράφει πεζό και ποίηση, και αυτά εδώ είναι μερικά από τα ποιήματα που έχει στις πέντε ποιητικές συλλογές που έχει αναρτημένες στο blog της με τίτλο "Nicky Andrews Papers & Co".

Στη μητέρα μου.

Λίμνες

Άνοιξαν οι ουρανοί
και σχηματίστηκαν δύο πανέμορφες λίμνες.
Πιο όμορφες δεν έχεις ξαναδεί.
Όλα τα πουλιά του κόσμου,
τα πιο όμορφα αποδημητικά
κάθονταν στις όχθες τους να ξεδιψάσουν,
κι εκείνες τα δέχονταν με ανοιχτές αγκάλες.
Κι αν προσέξεις,
όταν τις κοιτάς
καθρεφτίζουν τα όνειρά σου.

Βιβλίο Ανοιχτό

Ανοίγω τις σελίδες σου
και μία μία
τις μυρίζω.
Παθιασμένα,
με τα μάτια κλειστά,
ανοίγω τα ρουθούνια μου
και απορροφώ τη μυρωδιά της ηλικίας σου.
Μυρίζεις έρωτα, θάνατο,
μια γαζία στο μπαλκόνι,
ένα ήρεμο γέλιο στην άγρια νύχτα,
μια καύλα στα μέσα του Ιούνη.
Σαν ξεκινώ να σε απολαμβάνω,
βλέπω πως μια πρόταση
απ' τη μέση
σε αρχινά.

Τα δάχτυλά μου τρέχουν
ως την τελευταία σελίδα σου,
ψάχνουν μανιασμένα
το τέλος σου να βρουν.
Μα είναι σχεδόν κενή,
μια πρόταση κόπηκε στη μέση.
Δίχως τέλος και
δίχως αρχή,
ένα βιβλίο ανοιχτό
που η ομορφιά του περιεχομένου του
δαγκώνει.

Μ' αρέσει να βλέπω τους ανθρώπους να κοιμούνται

Μ' αρέσει να βλέπω τους
ανθρώπους να κοιμούνται.

Άντρες, γυναίκες.

Φίλοι, σύντροφοι.

Μ' αρέσει να κοιτώ γαλήνια πρόσωπα
σαν παρατηρητής από ψηλά,
καθώς αυτά ταξιδεύουν
εν αγνοία της προσεκτικής ματιάς μου.

Σαν ακούω αθώα βογγητά,
μια ηρεμία με κατακλύζει
και χαλαρώνω την αναπνοή μου.

Καθώς τα μάτια μου ταξιδεύουν
στα κορμιά τους,
καθώς τα δάχτυλά μου χορεύουν
στο μισοσκόταδο.

Ζηλεύω τους ανθρώπους που κοιμούνται.

Θρηνώ

Θρηνώ για 'σένα
που δεν σε γνώρισα ποτέ,
όμως η ανάμνησή σου ζει
στα μάτια του γιου σου.
Θρηνώ για μια κοπέλα
που γυναίκα δεν πρόλαβε να γίνει.
Θρηνώ για έναν κόσμο
που δεν πρόλαβε να πραγματοποιήσει
τα όνειρά του,
μόνο τα 'κρυψε
κάτω από μια βολική πολυθρόνα.
Θρηνώ για έναν έρωτα
που γεμάτη τύψεις θυμάμαι,
και μετανιώνω κάθε λεπτό που περνάει
και δεν του εξηγώ πόσο πολύ ήθελα
να εγκαταλείψω τούτο τον κόσμο

και να κρυφτώ
κάτω απ' τα μαύρα του φτερά.
Θρηνώ για τους ανθρώπους
που κρύβονται πίσω από χρωματιστά πανιά.
Θρηνώ για 'μένα την ίδια
που ντρέπομαι να σηκωθώ
κάθε φορά που πέφτω.
Όσο θυμάμαι τον εαυτό μου,
θρηνώ.

Μοντέρνες Φυλακές

Χρυσές και εύθραυστες,
οι μοντέρνες φυλακές στέκουν κρυμμένες
στο κέντρο της πόλης.

Εκεί,

οι άνθρωποι-γάτες
παίζουν με το κουβάρι τους από ευθύνη
και ξεπλένουν το μίσος τους
σε αβοήθητα κορμιά.

Η μέρα θα 'ρθεί
που τα κορμιά θα ξεπλέξουν τα κουβάρια,
πρόσωπο θ' αποκτήσουν,
και με τις κλωστές
θηλιές θα πλέξουν
για χνουδωτά κεφάλια.

Ανώνυμα

Κοιτάζοντας στον σπασμένο καθρέφτη,
ψάχνω τρόπους να χαθώ μέσα στο σκοτάδι.
Περιτριγυρισμένη από τα λάθη της εφηβείας,
αποχαιρετώ την αθωότητα που λάτρεψα.
Στην αναζήτηση του φωτός,
γίνομαι ένα με τις αμαρτίες μου
από φόβο
της διφορούμενης έννοιας του τέλους.

Ανώνυμο

Νιώθω μια σκιά
κεντημένη από τις σκοτεινότερες
σπηλιές της γης
μέσα μου.
Κατά καιρούς,
θαρρώ πως αισθάνομαι τα κοφτερά
βρώμικα νύχια της
ανάμεσα στα στήθια μου
να προσπαθούν να με σκίσουν στα δυο,
να ελευθερώσουν
αυτή τη φοβερή πτυχή του εαυτού μου.
Πολλές φορές το κατευνάζω,
μα
τα ιδρωμένα μου δάχτυλα
δεν μπορούν να με βοηθήσουν
πια.

Στην κούνια μου

Στην κούνια μου έβλεπα πάντα τ' αστέρια,
μίλαγα μαζί τους σαν να τα ήξερα
από πριν γεννηθώ,
μου λέγαν ιστορίες να με πάρει ο Μορφέας,
και τα εμπιστευόμουν τυφλά.
Στην κούνια μου έψαχνα πάντα τ' αστέρια,
καθώς μεγάλωνα λιγότευαν,
άλλαζαν πρόσωπο συχνά
και ξεχνούσα πότε βγήκα απ' τη μήτρα
της μάνας μου,
προσπαθούσα να συμπληρώσω τις ιστορίες τους
βρίσκοντας πάντα, ύστερα από λίγο,
την εμπιστοσύνη μου.

Στην κούνια μου έφτιαχνα πάντα τ' αστέρια,
εγώ ήμουν αυτή που έλεγε τις ιστορίες
απελπισμένη να γυρίσει πίσω ο Μορφέας,
κι η εμπιστοσύνη μου είχε πια χαθεί
μαζί με τη μάνα μου.

Ο Ήλιος του Απογεύματος

Λατρεύω τον ήλιο του απογεύματος,
με εμπνέει.

Τα σχέδια στα σύννεφα μού λένε ιστορίες,
κι εγώ τις διηγούμαι
κοιτάζοντας τα δέντρα,
για να θυμάμαι
πως η ζωή είναι ωραία.

Μου δείχνουν τη διαδρομή που
θα με φέρει κοντά σου
απ' τους πιο πολυσύχναστους δρόμους.

Κοίτα μαζί μου
τους περαστικούς,
τις αδέσποτες γάτες
και να θυμάσαι:
η ζωή συνεχίζεται.

Οι Κυριακές

Οι Κυριακές είναι για την οικογένεια,
να φάτε μαζί,
δεν βλέπεστε συχνά.

Είναι για τους ερωτευμένους,
για μεγάλες βόλτες στην παραλία,
να φυσά ο αέρας
κι εσείς να κοιτάζεστε.

Οι Κυριακές δεν είναι για δουλειά,
είναι όμορφες πολύ.

Οι Κυριακές δεν είναι για 'μένα,
εγώ επιπλέω σ' έναν κόσμο βυθισμένων.

Ένα Εσύ που Είναι Εγώ ~ στον Σ.

Βλέπω στα μάτια σου
έναν ατελείωτο δρόμο,
νιώθω στα χείλη σου
ουσίες που με καίνε,
πρόστυχες ιστορίες
εκτυλίσσονται στα μαλλιά σου.
Χάδια που δεν μου 'κανε κανείς
μου χαρίζουν τα χέρια σου.
Παραληρώ
στις λέξεις που δεν λες.
Γυρνάει το μυαλό μου
στη νύχτα εκείνη,
που τόσα λάθη έκανα
από αθώα περιέργεια,
κι από αγνή αγάπη
προς τη φύση της τρυφερότητας.

Νύχτα είναι πάλι,
κι εγώ ψάχνω ένα νόημα στις κινήσεις σου,
μέσα στην δική μου ακινησία.

Ηχώ ~ στον Γ.Μ.

Στα βάθη της θάλασσας
κείται ένα κορμί
άψυχο.

Με πλούσια ρούχα διανθισμένο,
εβένινα μαλλιά, καλοχτενισμένα,
και χείλη κόκκινα.

Είναι Απρίλης
και ο ήλιος χρυσοστολίζει τα κοσμήματα
που απαλά ακουμπούν στον τρυφερό λαιμό.

Στα βράχια στην ακτή
αιωρείται μια λευκή φιγούρα,
μαύρα χείλη, μαύρα νύχια,
κοντά μαλλιά και μπερδεμένα.

Εκεί
υπάρχω εγώ,
το ξεχασμένο φάντασμα
ενός κάποτε θεοκόσμητου έρνου.

Δεν θυμάμαι, ξέχασα(δαν) ~ στον Α.

Διάβασα ένα ποίημα
τόσες πολλές φορές,
που στο τέλος έχασε το νόημα του.
Το κοίταξα τόσες πολλές φορές,
που σκοτείνιασε
κι έπαψα να το βλέπω.
Το άκουσα τόσες φορές,
που κατάλαβα πως δεν είχε ήχο.
Τόσες φορές τ' αγκάλιασα,
τόσες φορές
που τα χέρια μου άδειασαν,
το γεύτηκα
ώσπου η γλώσσα μου ξεράθηκε.
Δεν το ένιωσα ούτε μία φορά,
είχα χάσει τις αισθήσεις μου.

Αδερφέ μου ~ στον Α.

Αδερφέ μου, εσύ
που σπάνια με κοιτάς,
δες πόσα κατάφερα
χωρίς να χάσω το μυαλό μου.
Ένωσα στη γλώσσα μου
σπασμένα γυαλιά.
Ένωσα στα μάτια μου
φωτιά ν' αναβλύζει.
Κοίταξα την επανάσταση στα μάτια
κι απαρνήθηκα την άρνηση την ίδια.
Έψαξα να σε βρω,
ένωσα τα κομμάτια σου,
θαύμασα τις κόρες σου,
κι αφουγκράστηκα
τους χτύπους της καρδιάς σου.

Όμως είμαι εδώ,
κι ας έκαψε η φωτιά την καρδιά μου,
κι ας την τρύπησαν τα γυαλιά.

Γράφω γιατί δεν ξέρω να μιλώ

Φτιάχνω ποιήματα
να διαβαστούν σε παρεκκλήσια,
να γραφτούν σε τοίχους.

Φτιάχνω ποιήματα
να γελάνε τα παιδιά,
φτιάχνω ιστορίες
να τις λένε τα κύματα
και να ηρεμεί η ταραγμένη θάλασσα.

Γράφω γιατί δεν ξέρω να μιλώ,
γράφω για να ζωντανεύουν οι νεκροί,
γράφω για να με πάρει ο ύπνος.

Κάλεσμα

Θα σε πάω εκεί
που με φωνάζουν τα σύννεφα
και ξέρουν ότι δεν έχω όνομα.
Με κοιτάζουν τα πουλιά
έτσι όπως με κοίταζε η μάνα μου,
κι ο ουρανός προβλέπει
την επόμενη λιακάδα μου.

Θα σε πάω να καθίσουμε κάτω απ' τις κερασιές,
εκεί όπου βρήκα έδαφος να καλλιεργήσω,
ευλογημένο απ' τον ιδρώτα μου.
Εκεί που τα σύννεφα δεν αλλάζουν θέση,
θα σε πάω εκεί όπου ζω μια στιγμή ηρεμίας,
εκεί που η αγάπη μου μετράει.

Τα χέρια μου

Χέρια ταλαιπωρημένα,
δάχτυλα χοντροκομμένα.
Τα χέρια μου έχουν ματώσει,
τα χέρια μου έχουν θρηνήσει.
Ξέρουν μόνο χάδια να δίνουν.
Έχουν πληγές ανοιχτές
που λένε ιστορίες
κι η Σεχραζάτ ζηλεύει.
Οι φλέβες μου πετάγονται
καθώς τυλίγονται γύρω απ' τον λαιμό μου.
Μην κοιτάς τα χέρια μου,
τα δόντια μου κοίτα
που περήφανα ποτέ δεν έπαψα να δείχνω.
Τιμωρώ τα χέρια μου
που χάδια έκαναν
σε ανάξια κορμιά.

Φοβάμαι

Δεν τα πάω καλά με 'μένα,
μα ως πότε θα μ' αποφεύγω;
Ο προσανατολισμός της σκέψης μου
έχει θολώσει,
η πυξίδα κοντεύει να σπάσει.
Ποια είναι η ιδεολογία μου; Εγώ; Αυτοί; Εμείς;
Σου δίνω το χέρι μου και χαμογελώ,
μα τι υπάρχει από κάτω;
Βρήκα ευκαιρία να ψάξω
και να αντιμετωπίσω ό,τι πιο πολύ φοβάμαι.
Δεν είναι το έξω που με τρομάζει.
Μπορεί ο εχθρός να είναι αόρατος
αλλά ξέρω ποιος είναι.
Το μέσα με τρομοκρατεί.
Εκεί υπάρχω εγώ,
η πιο ανεξερεύνητη γη,
και ξέρω ακριβώς πώς να μου κόψω τα γόνατα.

Αγγελική

Είχα στον κήπο μου μια αγγελική
κι έναν κάκτο στο μπαλκόνι.
Χαζεύω την ζωή που περνά
και με χαιρετάει.
Κι αναρωτιέμαι
πότε θα περάσει μια και καλή
και πίσω δεν θα ξανάρθει.
Κι αναρωτιέμαι
πότε ήμουνα παιδί
και πώς μεγάλωσα.
Θυμάμαι την αγγελική,
ήταν εκεί πριν γεννηθώ.
Πέρασαν έντεκα χρόνια και μαράθηκε.
Τότε πήρα τον κάκτο,
τον πότιζα κάθε τρεις μήνες.
Πέρασαν άλλα έντεκα,
μαράθηκε κι αυτός.

Σπονδή

Η θάλασσα είναι ένας αυστηρός θεός,
κι εμείς κολυμπάμε στους κήπους του.

Αλλάζει διάθεση.

Αλλάζει χρώμα.

Αλλάζει αντιμετώπιση.

Αν δείξεις σεβασμό

θα σ' αγκαλιάσει.

Αν δείξεις φόβο

ίσως σε πνίξει,

ίσως σε μάθει.

Έχει πιστό σύντροφο τον ουρανό,

και εραστή τα βράχια.

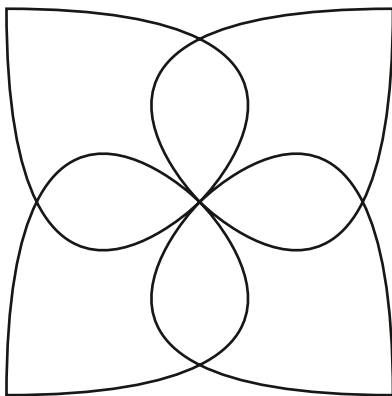
Είναι ζηλιάρης, ευέξαπτος.

Γι' αυτό κι εγώ κάνω θυσίες στο βωμό του.

Προσεύχομαι για ηρεμία,

προσεύχομαι για τους θνητούς.

Κι αν είναι να με πάει να δω την μάνα μου,
προσεύχομαι να έχω κοιμηθεί.

Γλαρόλυκοι

glarolykoi.net

Nicky Andrews

blog: nicky-andrews @ webnode

instagram: phaedra.thenerd

youtube: Phaedra The Nerd

Άδεια χρήσης

creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/

Γλαρόλυκοι